

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ἐθελείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὄ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα δημοῦς μέρη — δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἴ σ τ ὠ χ ἔ ρ ι .

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρευομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενίωνων.

Δεκαεπτὰ Γενάρη,
καὶ μάοκαις' στὸ παζάρι.

Ἔτος χίλια κ' ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασιμένο,
ποῦ μὲ μάντις εὐοίωνους ἀγαθὰ κ' ἔγω προσμένω.

Χίλια τρακόσα κ' εἰκοστῆρα,
λὲν πῶς θὰ γίνῃ κ' ἄλλη φρατρία.

Ἀποφαισεις περὶ χοροῦ τοῦ Φιλοσοφείου τοῦ ζωηροῦ.

Φ. — Ἀφοῦ μᾶς ἤλθε ἡ γρήγορα τὸ Καρνάβλι' φέτε,
καθήμενοι Περικλέτου.
Ἀφοῦ προῶπως ἔγγικανε μουτσούνας' στὸ παζάρι
καὶ τρέχουν ἄλλοι πρέθυμοι ποῖδες νὰ τῆς πρωτοπάρη.

Ἀφοῦ καθέννας εὐπορεῖ,
κανάγια τοῦ διαβόλου,
ἀφοῦ σὰν κ' ἄλλοτε χοροὶ
δὲν θὰ γανοῦν καθόλου.

Ἀφοῦ κ' οἱ ξένοι Πρεσβευταὶ καθὼς διαθρολλεῖται,
δὲν θὰ μᾶς κάνουνε χοροῦς,
γιατὶ σὲ τούτους τοῦς καιροῦς
τὸ Σύμπαν ἀπειλεῖται.

Ἀφοῦ τὸ πᾶν ἀπαγολεῖ
μὰ πάλη φρενιζαμένη,
κ' ἔτσι πηγαίνουν γιὰ μαλλί
γυρίζουν κουρεμμένοι.

Ἀφοῦ καθὼς παρατηρῶ μὲς' στὰς ἰσοτεφάνους
ἀρχίσανε τρεχάματα
γιὰ μασκαρένια πρόμματα
καὶ μᾶς ζητοῦν ἔρανοους.

Ἀφοῦ, φιλιτάτη καφαλή,
σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις

πρὸς διασκέδασιν πολλή
παρατηρεῖται τάσις.

Ἀφοῦ μεγάλα στόματα
κυττάζω κεχηγῆτα
νὰ θέλουν ξεφαντώματα
καὶ γλέντια σὰν καὶ πρῶτα.

Ἀφοῦ γουργούραις σήμερα δὲν νοιώθω σ' τάντερά μου
καὶ κρίσις δὲν ἐνέσκηψε καὶ παρ' ἤμιν καμμία,
κ' ἔπαρε σὺ τὴν λύρα σου κ' ἔγω τὸν ταμποῦρά μου
καὶ πᾶμε νὰ γλεντίσωμε σὲ Κεντρικὰ Ταμεία.

Ἀφοῦ μὲ βεβαίουν πολλοί,
ἐγ' ἔμους ἀμφιβάλλω
πῶς σκέπτεται κ' ὁ Κεμαλὶ
νὰ δώσῃ τώρα μπόλο.

Ἀφοῦ ποῦ λὲς κ' ὁ Μπούριαν' στὸν Κάιζερ πηγαίνει,
κ' ἔτσι τὸν Μπούριαν κυττοῦν
καὶ περιέργως ἐρωτοῦν
νὰ μάθουν τί θὰ γίνῃ.

Ἀφοῦ πολλὰ περίεργα συμβαίνουν γεγονότα,
καὶ μέλις ἐπεράσανε Πρωτοχρονιαὶς καὶ Φῶτα,
κ' ἔλ' οἱ Καλλικαντζέροι
ἐπήρανε ποδάρι,
μᾶς ἤλθε κ' ὁ Καρνάβαλος μὲ νέα προσωπιὰ
ὡς εἶδος θεατριὰ

βασάνων ἀμετρήτων
καὶ κέπων μας ἀτρότων.

Ἄφου καὶ γδοῦποι καὶ βρονταὶ
φέρουν ἀνατριχίλια,
ἀφου προφῶρος, κουτεντέ,
ἐφάνη κι' ἡ γκαμήλια,
κι' ὅλοι κωττοῦν μὲ γέλοια
τὰ τόσα τῆς κουρέλια.

Ἄφου δὲν ξέρει πᾶς κανεὶς
τί θὰ τοῦ ἐημερώση,
καὶ κάθε λίγ' ὀμογενεῖς
μᾶς ἀριβάρουν τόσο.

Ἄφου καὶ μὴ διάδοσις μεγάλη διαδίδει,
βρὲ Περικλῆ κασιδίη,
πῶς κι' ὁ πολὺς Γεννάδιος μὲ τὰ μεγάλα γένεα
'στὴν Ρώμην ἀπεστάλη,
καὶ λένε τοῦτοι κι' ἄλλοι:
τὴν πῆτα ποῦφαγε κι' αὐτὸς ἦταν κολοκυθένια.

Ἄφου σὲ τοῦτο τὸ μπουρί
καὶ βάτραχοι κοάζουν
πῶς νέους ἀνδρας οἱ καιροὶ
μεγάλους ἐπαφάζουν.

Ἄφου σὲ κλέη περισσὰ
ἡ φιλη μας Πατρίς κλωσσῆ
κι' ἔθνικοφρόνων κόμμα.

Καὶ λένε, φρε φηφτυτοῦ,
πῶς πιθανὸν ἐκτὸς αὐτοῦ
νὰ γίνουν κι' ἄλλ' ἀκόμα.

Ἄφου καὶ τέτοια θὰ γανοῦν
κι' ἔθνικοφρόνως θὰ φρονοῦν
οἱ μέλλοντες σωτήρες.

Ἄφου σὲ χρόνους ζῆλυτοῦς
νέκταρ θὰ πίνουμε μ' αὐτοῦς
σ' ὀλόχρυσαις ποτήραις.

Ἄφου κι' αἰθέριοι χοροὶ
αὐτὰ τὰ Καρναβάλια
μαθαίνω πῶς τελοῦνται.

Κι' ὁ κόσμος χάσκει κι' ἀπορεῖ
κι' οὐδέτερα κεφάλια
ἐκ τούτων ἀπειλοῦνται.

Ἄφου σ' αὐτὰ τὰ χάλια μας
κι' ἔξ ὕψους μετεώρων
πέφτουνε' στὰ κεφάλια μας
μῦμπαις ἀεροπόρων.

Ἄφου τελειτ' ἰδῶ κι' ἔκει
αἱματηρὰ κραπαῖλλη,
καὶ προγουροῦν Ἀδοστριακοὶ
κατὰ τῶν Σέρβων πάλι.

Ἄφου κανεὶς' στὸν ἄλλο
δὲν δίνει βρασεὶ
μήτε γιὰ Καρναβάλι.

Ἄφου, βρὲ παπαγάλο,
λέν πῶς τὸ Λαμπασὲ
τὸ πῆραν Ἀγγλογάλλοι.

Ἄφου σὲ κάθε ράχη
καὶ καθεμὰ σακκοῦλα
ξεσπάζει τοῦτ' ἡ μπόρα.

Ἄφου σπουδαία μάχη
σ' ἐκείνον τὸν Βιστοῦλα
ξανάγινε καὶ τώρα.

Ἄφου κι' ὁ νέος χρόνος
μᾶς βρῆκε πάλι μ' αἱματά,
κατάραις κι' ἀναθέματα.

Κι' ἀτέριμονος ἀγῶνος
μᾶς ξεκουφαίνουσι φόφοι
καὶ μᾶς σκοτίζουν ζόφοι.

Ἄφου καθεὶς, μαγ' κούφη,
κρεμᾶ σπαθ' ἰστὴ μέση,
κι' ἔγινε κλωτσσοκούφι
καὶ τῆς Τουρκιᾶς τὸ φέσι.

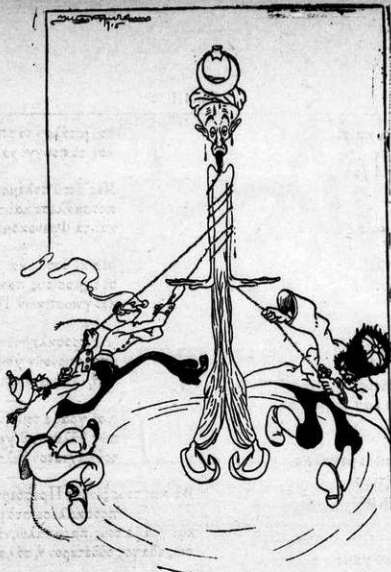
Ἄφου καὶ πᾶν αἰθέριον
λερόνουν κι' ὕψηλόν,
καὶ ρίπτουν' στὸν πηλὸν
τὴν φέσα τὴν Ἐμβέρειον.

Ἄφου κοντὰ μας παῖζει βαρόβρομος ὀρχήστρα
κι' ἡ Βουλγαριὰ δὲν παύει νάσαι Μακεδονίστρα,
κι' ἐγὼ τῆς ξαναλέω: μὲ τὰ Μακεδονίστικα
σ' εἶδα καὶ σὲ λιμπίστικα.

Ἄφου τῆς Βουλγαρίας βλέπω μεγάλον ἄνδρα
πλανώμενον ἐν Ρώμῃ
καὶ συζητοῦντ' ἀκόμη
μαζὶ μὲ τὸν Σαλάνδρα.

Ἄφου πολλοὶ, κουτάδι,
μᾶς βεβαιῶν ῥητῶς,
ἐποια τροπὴ κι' ἂν λάβῃ
ὁ πόλεμος αὐτός.

Τὸν δύστυχο τὸν Τουρκαλιὰ,
ἐποῦ τοῦ πῆραν τὰ μβαλά,
θὰ τὸν ποτίσουν κόνειον.

**Γαϊτανάκι μπεροδεμένο
για τὸ φέσι τὸ καὺμένο.**

Καὶ θὰ τὸν σταλοῦν ἐν πομπῇ
νὰ φάη τὸ μουχαλεμπί.
μὲς' στὸ κλεινὸν Ἰκόνιον.

Ἐφοῦ συμβαίνουσι δὲ αὐτὰ
κί' ἔλοι μεθοῦνε μ' αἶμα,
καὶ σήμερα δὲν τελευτᾷ
κανεὶς θνητὸς ἡρέμα.

Ἐφοῦ καὶ κἄποια βῶδια μας
γυρεῦσιν Κομητάτο,
κί' εἶναι φηγὰ τὰ πόδια μας
καὶ τὸ κεφάλι κάτω.

Ἐφοῦ ποθεὶ μὲ χωρατὰ
καθέννας νὰ παράσῃ,
κί' ἢ Ρουμανία μελετᾷ
μετ' οὐ πολλὸ νὰ θράσῃ.

Ἐφοῦ κυττάω πῶς καὶ σὺ,
ξυλένις πατριώτη,
ἔρεξι δαίχνησι περισσῇ
γιὰ νέο φαγοπότι.

Ἐφοῦ κί' ἀφοῦ καὶ τόσ' ἀφοῦ,
μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας,
μὲ σύνεσιν ἀνδρὸς σοφοῦ
ἐσκέφθην κατὰ μόνας

χορὸ καὶ φέτο, Περικλῆ, 'στὸ σπῆτι μου νὰ κάνω,
ποῦ νᾶχῃ πολυτέλεια καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Π.— Τόσος καιρὸς ἐπέρασε κί' Ἀποκρηαῖς μεγάλαις
καὶ γιὰ χορὸ δὲν ἀνοιξῆς τῆς ὀμορφαιῆς σου σάλαις.

Τόσος καιρὸς ἐπέρασε
καὶ νέος κόσμος ἤγερσε,
καὶ μόλις ἀπαφάσισε μὲ τοὺς πολέμους φέτο
νὰ καθαρίσῃς, Φασουλή, τοῦ μπάλου τὸ παρκέτο.

Ἐδοὶ λοιπὸν καὶ τραλαλά...
ἐσκέφθηνες πολλὸ καλὰ
χορὸ νὰ δώσῃς τώρα.

Καὶ νὰ καλέσῃς, Φασουλή,
τὸν ἕνα κί' ἄλλον σεβνταλή
καὶ κάθε Μανταφιόρα.

Πολλοὶ γι' αὐτὸ τὸ γογονεῖς
θ' ἀνοιξοῦν στόμα κεχηγνός,
θὰ χάσουνε τὸν νοῦ των.

Γιὰ χαροκόπι καὶ χορὸ
καταλλήλοτερο καιρὸ
δὲν βρισκω παρὰ τοῦτον.

Φ.— Ἡ φτώχεια καλοπέρασι, βρὲ Περικλέτο, θέλει,
ἔλῃν τὴν σεβάρότητα θ' ἀφήσω 'στοὺς ἐν τέλει,
κί' ἐφέτος ἔπωρ ἄλλοτε τῆς σάλαις μου θ' ἀνοιξῶ
καὶ 'στοὺς στροβίλους τοῦ χοροῦ τὴν πληξίν μου θὰ πνίξω.

Π.— Γεῖα σου, Καρνάβαλε τζουτζέ,
γεῖα σου, μεγάλα μου γλεντζέ,
ποῦ σὲ γεραῖρουσι ἔλοι.

Καὶ μὲς' στὴν ἀναπαράδῃ
κάνεις τοῦ κόσμου τὴν καρδιά
μπαξὲ καὶ περιδῶλι.

Φ. -- Δὲν ξέρω τοῦτον τὸν καιρὸ,
βρῆ Περικλῆ κανέφυ,
πῶς γιὰ τρικοῦθερτο χορὸ
ἔχω μεγάλο κέφι.

Φαίνεται πῶς ὁ πόλεμος κι' ἡ κρίσις ἦ μεγάλη,
κλαψάρ' Ἰερεμία,
'Αποκρηῆς και πάλι
μοῦ δίνουν εὐθυμία.

Εἰς ἐσπερίδα ζηλευτὴν
καλῶ τὸς Ἀθηναίους,
και τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν
εἰπὲ' στοὺς κεχηναίους,
κι' ὦ ξεῖν ἀγγέλει τάχιστα σὲ καθ' ἐφημερίδα
τὴν χοροεσπερίδα.

Θέλω και πάλι ν' ἀνεθῶ σ' τὸ πρῶτο μεγαλειο,
και νὰ γενῆ τὸ σπῆτι μου
γιὰ κάθε συμπόλιτῆ μου
χοροδιδασκαλειο.

II. -- Ἐν μέσῳ τούτου τοῦ χαμοῦ
δέξου γι' αὐτὸ και παρ' ἐμοῦ
θερμὰ συγχαρητήρια.

Νέα κοστοδμ ἄς ράψωμα,
κι' ἔλα λοιπὸν νὰ γράψωμα
μαζὶ τὰ προσκλητήρια.

Φ. -- Ἐν πρώτοις προσκλητήριο πρέπει νὰ σταίλῃς σ' ὁ-
τοὺς πρόσφυγας ὁμογενεῖς, [λους
κατόπιν κάλεσε εὐγενεῖς
και φιφτυτοῦ μαριόλους.

Κάλεσε γυναικόπαιδα προσφύγων εὐδαιμόνων
νὰ λησμονήσουν σ' τὸ χορὸ τῶν συμφορῶν τὸν πόνον.
'Αλλ' ὅμως σ' τῆς κυρίας των, τῆς φρέσκιας σ' ἄν φραντζό-
μὴ γράψῃς τί φορέματα θὰ βάλουν, κουτέ, [λαις,
γυατί κι' ἐγὼ σὲ βεβαίῳ πῶς σ' τὸ χορὸ μας ἔλας
θελωντας και μὴ θελωντας ἀλλ' ὅθουνα ντεκολτέ.

'Αφ' ἧς στιγμῆς ἐκόπιασαν και τούταις ἐδῶ πέρα
μὲ ντουαλέταις τοῦ χοροῦ τῆς βλέπω νόκτα μέρα,
και συναντῶμαι πάντοτε σ' τὴν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους
μὲ πρόσφυγας ἐξώμοις.

Μέσα σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
'Αποκρηῆς πλουσίας
ἦλθαν Σιλφίβες γιὰ χοροὺς
ἐκ Θράκης κι' ἐξ Ἀσίας.

Θεάματα παρήγορα
και στείλε τώρα γρήγορα

τοῦ μπάλου τὰς προ σκλησίαις
και τὸ πουγγι νὰ λύσης.

Μὰς σ' τοῦ πολέμου τῆς φωτιαῖς
προσκάλεσε και τοὺς τρελλοὺς
και τὰ Φρανοκομετα.

Μὰ κι' ἔσοις κάουνοις βουτιαῖς
σὲ δημοσίους πακτωλοὺς
και γνωστικῶν Ἰαμετα.

'Ας προσκληθοῦν και μαρικοί,
ὄπου γυρνοῦν χωρὶς βρακι
'στὴν εὐθυμον κοιλάδα.

Και γράψε τους νὰ μὴ θαρροῦν
πῶς θάλλθουν δίχως νὰ φοροῦν
τοῦλάχιστον βαλάδα.

Μὰ και τοὺς ξένους Προσευτάς εὐθὺς και δίχως ἄλλο
προσκάλεσε σ' τὸ μπάλο,
και γράψε τους, παρακαλῶ, νὰ μάθουνε κι' ἐκείνοι
πῶς ἔδαφος οὐδέτερον ἢ σάλα μου θὰ μείνῃ.

Εἰπέ τους, σὲ παρακαλῶ,
νὰ λθθοῦν κι' αὐτοὶ γιὰ τὸ καλὸ
μαζὶ μας ν' ἀποκρέφουν.

Νὰ βγάλουν κάθε συλλογγί,
νὰ δώσουν τόπο σ' τὴν ὀργί,
κι' ἀντάμα νὰ χορέψουν.

Κάλεσε κι' ἔλους τοὺς γνωστοὺς κι' ἀγνωστοὺς μας κυ-
τοὺς ξένους κι' ἄγχωρίους, [ρίους,
κάλεσε κάθε δυνατὸ κι' ἀδύνατο κουφάρι,
ποῦ φαίνεται πῶς δὲν ἔμπορει τὰ πόδια του νὰ πάρῃ.

Και κάθε Συμπόλιτῆσιν τὰ μάλα φουσκωμένην,
ἀλλὰ κι' Ἀντιπολιτῆσιν ἐγκκοροδουλῆμένην
ἐν περιέργοις θρόλοις
πολλοῖς τε και ποικιλοῖς.

'Οπως τῆς ἀνθρωπότητος μεγάλ' ἦ τραγηδία,
ἐν τούτοις μὰς χρειάζεται και λίγη θυμηδία,
ὄπως ἀκατανόητον τὸ δράμα τοῦ πολέμου,
ὅμως ἐμεῖς, τρελλὲ μου,
πρέπει και σ' τὸν Καρνάβαλο τὸν νοῦ μας νὰ τὸν στρέψωμα
κι' ἡ φτέρηναις μας ν' ἀνάθουνε και νὰ παραχορέψωμα.

'Εμπρός και ἐφέτος φταρωτοῖ
μὲ σερπαντὸν και κομπρετί
'στοῦ μπάλου τὸ μεθύσι.

Και γρήγορα νὰ σὲ χωρῶ
σάλπισε τούτον τὸν χορὸ
σ' Ἀνατολή και Δύσι.